

Arrest

nr. 126 927 van 10 juli 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 24 maart 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 maart 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 april 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 mei 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN DEN BERGE, die loco advocaat T. HERMANS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart afkomstig te zijn uit het dorp Koraga (Charken district, Balkh provincie), de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Hazara van origine te zijn. U diende op 24 november 2008 uw eerste asielaanvraag in België in en baseerde die op de problemen die u in uw dorp zou hebben gekend nadat uw vader geweigerd had de mullah geld te schenken. Er zou hierop een ruzie zijn ontstaan waarbij uw vader met een mes zou zijn gestoken. U zou naar huis zijn gelopen op zoek naar hulp, maar zou daarna hebben gezien hoe ook uw moeder en uw broer werden aangevallen. U zou uit schrik uw dorp en uiteindelijk uw land hebben verlaten. Uw familie in Iran zou uw vlucht richting Europa hebben gefinancierd. U legde geen documenten neer ter staving van uw eerste asielaanvraag. Op 16 maart 2009 nam het CGVS m.b.t. tot uw asielaanvraag de beslissing van weigering van de

vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U ging hier niet tegen in beroep.

U diende na deze beslissing nog vijf bijkomende asielaanvragen in (op 2 juli 2009, 12 augustus 2009, 2 september 2009, 12 oktober 2009 en 24 februari 2011). Voor elke aanvraag nam de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) de beslissing 13quater (weigering van inoverwegingname).

Op 19 juli 2011 diende u uw zevende asielaanvraag in en baseerde deze enerzijds nog steeds op het feit dat u problemen vreesde met de mullah van uw dorp. Anderzijds verklaarde u toen dat u zich tijdens uw verblijf in Nederland (u was daar ruim een jaar) tot het christendom (protestantisme) had bekeerd. Omwille van deze redenen zou u niet naar Afghanistan kunnen terugkeren. Ter staving van uw relaas legde u de volgende documenten neer: uw taskara, een getuigenis van de Iraanse kerk in Hengelo, een doopcertificaat van de Perzische kerk Kores en drie foto's genomen tijdens uw doopsel. Op 14 december 2011 nam het CGVS m.b.t. tot uw zevende asielaanvraag de beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd in beroep gevolgd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). U ging hiertegen niet in cassatieberoep.

Op 8 januari 2014 diende u uw achtste en huidige asielaanvraag in. U baseert zich nog steeds op de problemen die u in uw dorp zou kennen. Daarnaast meent u ook nog steeds het christelijke geloof aan te hangen en omwille daarvan niet naar Afghanistan terug te kunnen keren. Tot slot haalt u ook de slechte algemene veiligheidssituatie in Afghanistan aan, zeker voor de Hazara. Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: een attest van priester Daniel A. Ritzman (Iraanse Kerk van Brussel), een artikel van BBC over een uitspraak van Hekmatyar Gulbuddin over de Hazara en informatie over de slechte veiligheidssituatie in Afghanistan.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen.

U steunt uw huidige asielaanvraag enerzijds opnieuw op de motieven die u naar aanleiding van uw eerste asielaanvraag hebt uiteengezet. In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat uw eerste asielaanvraag door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag op fundamentele wijze ondermijnd werd en de door u aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd. U diende tegen deze beslissing geen beroep in.

Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige aanvraag opnieuw deze problemen – die op geen enkele wijze als aangetoond werden beschouwd – inroept en in dit verband geen bijkomende inhoudelijke verklaringen aflegt en evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aanbrengt, maakt dat er geen afbreuk kan worden gedaan aan de eerder vastgestelde ongelooftwaardigheid van uw problemen.

Anderzijds roept u ook in niet naar Afghanistan te kunnen terugkeren, omdat u zich enkele jaren geleden zou hebben bekeerd tot het christendom, en meer bepaald tot het protestantisme. Ook bij dit element van uw asielaanvraag dienen er echter enkele kanttekeningen te worden gemaakt.

Vooreerst is het zo dat in de beslissing die werd genomen volgend op uw vorige asielaanvraag (en die in beroep door de RvV werd gevolgd) al ernstige vragen werden gesteld bij uw engagement binnen de christelijke kerk en bijgevolg ook de bedoeling van uw bekering (zie arrest RvV d.d. 12/03/2012). Ook de verklaringen die u aflegt tijdens uw huidige aanvraag versterken deze twijfels.

Zo is het wat betreft uw doopsel opmerkelijk dat u beweert niet in de Iraanse kerk van Hengelo – die u een jaar lang zou hebben bezocht – te zijn gedoopt, enkel en alleen omdat de kerk van Apeldoorn op dat moment veel dichterbij was voor u (gehoorverslag CGVS, p. 10). Op een attest afgegeven door deze Iraanse kerk van Hengelo en door u neergelegd bij uw vorige asielaanvraag staat immers duidelijk te lezen dat u gevraagd had om daar gedoopt te worden, maar dat het deze kerk was die weigerde u te dopen. Zij oordeelden immers dat de toebemeten tijd daartoe te kort was en dat men u niet genoeg te kende (zie attest d.d. 27/07/2011). Hiermee geconfronteerd, ontkent u ooit aan deze kerk te hebben gevraagd om daar gedoopt te worden. U meent dan ook dat de vrouw die dit document voor u ging aanvragen mogelijks aan deze kerk had gevraagd of zij u wilden dopen (gehoorverslag CGVS, p. 10-11). Dat u echter al in Apeldoorn gedoopt zou zijn geweest op het moment dat deze vrouw dit document ging aanvragen, maakt dat dit element niet in overweging kan worden genomen. U bevestigt dit ook, maar kunt verder niet uitleggen waarom er in het attest van de kerk van Hengelo te lezen staat u hen had gevraagd om daar gedoopt te worden en dat zij u dat hadden geweigerd (gehoorverslag CGVS, p. 11). Er kan dan ook op basis van dit attest en van uw verklaringen enkel worden geconcludeerd dat ook de Iraanse kerk van Hengelo twijfels had bij de bedoelingen van uw doopsel. Wat betreft uw doopsel zelf – dat uiteindelijk plaatsvond in een Perzische kerk in Apeldoorn – is het erg vreemd dat u in

het kader hiervan geen enkele vorming of voorbereiding zou hebben gekregen (gehoorverslag CGVS, p. 12). Dit doet dan ook ernstige vragen rijzen bij de omstandigheden van uw doopsel.

Daarnaast blijkt ook uw engagement voor uw nieuw gekozen geloof in België erg beperkt. Zo verklaart u nog maar één kerk in België te hebben bezocht. Het zou om een Iraanse kerk gaan waarvan u de exacte naam niet kunt geven en die u iedere keer zou bezoeken wanneer u zich in Brussel bevindt (gehoorverslag CGVS, p. 15). Dit zijn echter heel vage verklaringen, aangezien u verder niet kunt duiden hoe vaak dit dan zou zijn (gehoorverslag CGVS, p. 15-16). Uiteindelijk kan uit uw verklaringen worden afgeleid dat het slechts om 'een paar maanden' zou gaan (gehoorverslag CGVS, p. 16). Het is verder ook bevreemdend dat u al bijna twee maanden in het opvangcentrum van Kapellen verblijft, maar daar nog geen moeite hebt gedaan om een kerk in uw omgeving te vinden waar u uw geloof kunt belijden. U verklaart in dit licht dat u wel 'gehoord hebt' dat er in Antwerpen een kerk zou zijn waar u terecht kunt, maar dat u verder helemaal niet kunt duiden over welke kerk het gaat en waar deze zich bevindt (gehoorverslag CGVS, p. 15 en 18). Dat u – zoals blijkt uit uw verklaringen – nog helemaal niet hebt geïnformeerd naar deze kerk of andere mogelijkheden om uw geloof uit te oefenen (gehoorverslag CGVS, p. 18), is opmerkelijk. Hetzelfde kan gezegd worden van uw verklaring dat u wacht totdat er iemand in het opvangcentrum zal zijn die met u mee kan gaan (gehoorverslag CGVS, p. 18). Verder zou u als christen nooit hebben deelgenomen aan andere activiteiten binnen of buiten de kerk (gehoorverslag CGVS, p. 18).

Bovenstaande elementen geven blijk van een heel beperkt en twijfelachtig engagement die het idee versterken dat u zich zou hebben laten bekeren enkel omwille van verblijfsrechtelijke overwegingen.

Ook andere elementen in uw verklaringen versterken dit vermoeden.

Zo meent u dan wel niet vaak naar de kerk te kunnen gaan in België, maar dit te compenseren door zelf de Bijbel te lezen en te bidden tot God (gehoorverslag CGVS, p. 15). Als u dan wordt gevraagd welke gebeden u kent, meent u voor het eten te bidden om God te danken en daarnaast ook te bidden tot God opdat hij de mensen in nood zou helpen (gehoorverslag CGVS, p. 19). U geeft in dit licht dan ook een voorbeeld dat klinkt als volgt 'Oh God, help degene die het nodig hebben en genees de zieken. Help de mensen in de landen die het nodig hebben en breng hen vrede.'. Dit kan echter bezwaarlijk als een bestaand gebed binnen het christendom worden beschouwd. U kunt dan ook geen enkele naam van een courant gebed binnen het protestantisme benoemen en blijkt zelfs het 'Onze Vader' – het bekendste gebed binnen de christelijke kerk – niet te kennen (gehoorverslag CGVS, p. 19).

Ook uw kennis van de Bijbel blijkt ontoereikend. U legt tijdens uw gehoor twee versies van het Nieuwe Testament neer waarvan u verklaart dat zij al sinds uw verblijf in Nederland in uw bezit zijn (gehoorverslag CGVS, p. 7). U blijkt echter niet te weten hoe dit boek – dat al zo lang in uw bezit is – is ingedeeld (nl. Evangelien, Handelingen, Brieven en Openbaring) en verklaart verkeerdelijk dat de Bijbel zelf uit vier delen zou bestaan: Mattheüs, Marcus, Lukas en Johannes (gehoorverslag CGVS, p. 21). Daarnaast blijkt u niet te weten wat het verschil tussen het Oude en het Nieuwe Testament is en stelt u in dit licht verkeerdelijk dat het Oude Testament handelt over het leven van Jezus en de mirakels die hij verrichte en dat het Nieuwe Testament over zijn 12 apostelen gaat die de verhalen van Jezus na zijn dood navertelden (gehoorverslag CGVS, p. 19). Van de 12 apostelen kunt u overigens slechts drie namen noemen (gehoorverslag CGVS, p. 19 en 21).

Verder blijkt u helemaal niet op de hoogte van bepaalde elementen die erg bekend zijn binnen de christelijke kerk en die in het Nieuwe Testament – dat u beweert te lezen – in verschillende passages worden belicht. Zo stelt u verkeerdelijk dat Jezus nooit werd gedoopt (gehoorverslag CGVS, p. 12). Verder meent u dat Maria een alleenstaande vrouw was toen zij zwanger werd van Jezus en dat zij toen met niemand samen was (gehoorverslag CGVS, p. 12-13). U blijkt er dan ook geen weet van te hebben dat zij volgens de Bijbel op dat moment met Jozef van Nazareth was verloofd. Wanneer er dan wordt aangedrongen met de vraag of er – naast God – een vaderfiguur was in het leven van Jezus, meent u 'daar wel over te hebben gehoord, maar de naam van de man te zijn vergeten' (gehoorverslag CGVS, p. 13). Verder stelt u verkeerdelijk dat er geen boodschapper was die Maria het nieuws van haar zwangerschap bracht terwijl dit volgens de Bijbel via de aartsengel Gabriel gebeurde (gehoorverslag CGVS, p. 13). U hebt er bovendien geen idee van waar Jezus werd geboren (nl. Bethlehem), in welke omstandigheden dit gebeurde (nl. stal/kribbe) en wie de pasgeboren Jezus bezocht (nl. de drie wijzen) (gehoorverslag CGVS, p. 13). Dat u een dergelijk verhaal, dat elk jaar opnieuw heel symbolisch wordt uitgebeeld binnen de christelijke kerk, niet blijkt te kennen hoewel u al sinds 2008 in België en Nederland verblijft en zich al vier jaar lang voor het christendom interesseert, is dan ook heel bevreemdend.

Van een bekeerling die meent door omstandigheden niet vaak naar de kerk te kunnen gaan, maar in de plaats daarvan wel vaak in de Bijbel te lezen, kan worden verwacht dat hij hierover meer zou kunnen vertellen. Uw beperkte kennis valt bovendien moeilijk te rijmen met het idee dat u zich al bijna vier jaar in het christendom zou hebben verdiept en dat o.a. het lezen van het Nieuwe Testament u tot

het besef had doen komen dat u lid wou worden van de christelijke kerk (gehoorverslag CGVS, p. 6 en 8).

Tot slot is het opmerkelijk dat u enkel het protestantisme en katholicisme blijkt te kennen als stromingen binnen het christendom en bovendien helemaal niet kunt duiden wat de voornaamste verschillen tussen deze twee stromingen zijn (gehoorverslag CGVS, p. 6 en 9-10). U kunt verder ook geen voorbeelden geven van de talrijke bewegingen die bestaan binnen het protestantisme (gehoorverslag CGVS, p. 9).

Er kan op basis van bovenstaande argumenten worden besloten dat uw kennis van en engagement binnen het christendom ontoereikend is. U beweert bewust de islam de rug toe te keren en zicht tot het christendom te hebben bekeerd, wetende dat dit gevolgen voor uw leven kan hebben (gehoorverslag CGVS, p. 6). Van iemand die een dergelijke ingrijpende en risicovolle beslissing neemt, kan een hoge mate van interesse en toewijding verwacht tegenover de nieuw gekozen godsdienst. In uw geval kan een dergelijke houding echter niet worden teruggevonden.

Tot slot is het erg vreemd dat u bij uw vorige asielaanvraag nog stelde dat uw familie in Iran (de enige personen met wie u nog contact zou hebben) tegen uw bekering gekant waren en dat zij omwille hiervan geen contact meer met u wilden (gehoorverslag CGVS d.d. 30/11/2011, p. 5). Dit staat immers haaks op uw verklaringen afgelegd bij uw huidige asielaanvraag en waarbij u stelt nog maandelijks met uw familie in Iran te bellen (gehoorverslag CGVS, p. 4-5). Hiermee geconfronteerd, meent u dat uw familie maar 'eventjes' boos was geweest op u en dat zij het nu normaal vinden dat u bekeerd zou zijn (gehoorverslag CGVS, p. 20).

Uit bovenstaande kan worden geconcludeerd dat geen geloof kan worden gehecht aan uw bewering zich oprecht tot het christendom te hebben bekeerd. Hierdoor bent u er niet in geslaagd het Commissariaat-generaal ervan te overtuigen door uw bekering een oprechte, gegronde vrees te koesteren voor vervolging en/of een risico op het lijden van ernstige schade bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan.

Het attest dat u neerlegt van de Iraanse Kerk van Brussel kan hier niets aan veranderen. Het bevestigt enkel dat u in de periode tussen september 2011 en mei 2012 deze kerk 'enkele keren per maand' zou hebben bezocht en dat u interesse hebt voor het christelijke geloof. Opmerkelijk is bovendien dat de priester die dit attest opstelde, schrijft niet zeker te zijn of u zich al dan niet al hebt bekeerd tot het christendom.

Bij uw huidige asielaanvraag kaart u ten slotte ook de algemene onveiligheid in Afghanistan aan en vooral de slechte situatie voor de Hazara. Wat dit laatste betreft, dient vooreerst te worden bemerkt dat u op geen enkel moment hebt aangehaald persoonlijk problemen te hebben gekend omwille van het feit dat u tot de Hazara bevolking behoort. Het loutere feit dat u Hazara bent, is dan ook niet voldoende om te spreken over een gegronde vrees voor vervolging en/of een risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de Vluchtelingconventie. De veiligheidssituatie in het land wordt hieronder besproken.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit

in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de4 hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in het district Charken van de provincie Balkh te worden beoordeeld.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door Cedoca (zie COI Focus, Afghanistan: Veiligheidssituatie Afghanistan – Beschrijving van het conflict, 20 november 2013) blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. De Secretaris-generaal van de Verenigde Naties, het UNHCR en de Afghanistan NGO Safety Office situeren de kern van het conflict in het zuiden, zuidoosten en oosten van het land en stellen dat ook een aantal andere, voorheen niet door het conflict geteisterde, gebieden minder stabiel zijn geworden.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie COI Focus, Afghanistan: Veiligheidssituatie – Regionale analyse. Deel II: Noord en West Afghanistan, 5 december 2013) blijkt dat de provincie Balkh grotendeels in handen is van de overheid. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit de provincie Balkh actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 doen geen afbreuk aan de conclusie van het Commissariaat-generaal, die werd gemaakt na een analyse en afweging van alle elementen in de beschikbare landeninformatie. U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, werd in kopie als bijlage bij uw administratief dossier gevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de bestreden beslissing, artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna : vreemdelingenwet) en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Hij geeft in essentie aan het niet

eens te zijn met de beoordeling van zijn asielrelaas, waarbij hij meent dat zijn verklaringen te beperkt werden weergegeven.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 33 van de Vluchtelingenconventie. Hij verwijst daarbij naar de vrees die hij koestert bij terugkeer naar zijn streek van herkomst in Afghanistan.

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2, 3 en 5, eerste lid van het EVRM. In een vierde middel voert hij de schending aan van het redelijkheidsbeginsel, waarbij hij in wezen de motivering betwist van de bestreden beslissing.

In een vijfde [eerste] middel voert verzoeker ten aanzien van de weigering van subsidiaire bescherming een schending aan van het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering en verwijst daarbij naar het negatief reisadvies van de federale overheidsdienst buitenlandse zaken ten aanzien van Afghanistan.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Nopens de vluchtelingenstatus

In zijn beslissing van 7 maart 2014 hechtte de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen geloof aan verzoekers bewering dat hij zich oprecht tot het christendom zou hebben bekeerd. Deze beoordeling steunt op de volgende motieven:

(i) verzoeker steunt zijn asielaanvraag op dezelfde motieven als in zijn eerste asielaanvraag. Zijn eerste asielaanvraag werd door het CGVS afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd werd en de aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd. Tegen deze beslissing diende verzoeker geen beroep in;

(ii) verzoeker steunt zich opnieuw op deze problemen die op geen enkele wijze als aangetoond werden beschouwd, legt geen geen bijkomende inhoudelijke verklaringen af en brengt evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aan, zodat wordt verwezen naar de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn problemen;

(iii) waar hij aanvoert dat hij niet naar Afghanistan kan terugkeren, omdat hij zich enkele jaren geleden bekeerde tot het christendom, meer bepaald het protestantisme, werden in de beslissing die werd genomen volgend op zijn vorige [zevende] asielaanvraag (en die in beroep door de RvV werd gevolgd) al ernstige vragen werden gesteld bij zijn engagement binnen de christelijke kerk en bijgevolg ook de bedoeling van zijn bekering (zie arrest RvV d.d. 12/03/2012). Zijn huidige verklaringen versterken deze twijfels;

(iv) wat betreft zijn doopsel is het opmerkelijk dat hij beweert niet in de Iraanse kerk van Hengelo – die hij een jaar lang zou hebben bezocht – te zijn gedoopt, enkel en alleen omdat de kerk van Apeldoorn op dat moment veel dichterbij was voor hem. Op een attest afgegeven door de Iraanse kerk van Hengelo en door verzoeker neergelegd bij zijn vorige asielaanvraag staat immers duidelijk te lezen dat hij vroeg om daar gedoopt te worden, maar dat deze kerk weigerde hem te dopen. Zij oordeelden immers dat de toebemeten tijd daartoe te kort was en dat men hem niet genoeg kende (zie attest d.d. 27/07/2011). Hiermee geconfronteerd, ontkent hij ooit aan deze kerk te hebben gevraagd om daar gedoopt te worden. Hij verklaart dat de vrouw die dit document voor hem ging aanvragen mogelijk aan deze kerk had gevraagd of zij hem wilden dopen. Dat hij echter al in Apeldoorn gedoopt zou zijn geweest op het moment dat deze vrouw dit document ging aanvragen, maakt dat dit element niet in overweging kan worden genomen. Hij bevestigt dit ook, maar kan verder niet uitleggen waarom er in het attest van de kerk van Hengelo te lezen staat dat hij hen had gevraagd om daar gedoopt te worden en dat zij dit weigerden. Er kan dan ook op basis van dit attest en van zijn verklaringen enkel worden geconcludeerd dat ook de Iraanse kerk van Hengelo twijfels had bij de bedoelingen van zijn doopsel. Wat betreft het doopsel zelf – dat uiteindelijk plaatsvond in een Perzische kerk in Apeldoorn – is het erg vreemd dat verzoeker in het kader hiervan geen enkele vorming of voorbereiding zou hebben gekregen. Dit doet dan ook ernstige vragen rijzen bij de omstandigheden van zijn doopsel;

(v) daarnaast blijkt ook verzoekers engagement voor zijn nieuw gekozen geloof in België erg beperkt. Hij heeft nog maar één kerk in België bezocht. Het zou om een Iraanse kerk gaan waarvan hij de exacte naam niet kan geven en die hij iedere keer zou bezoeken wanneer hij zich in Brussel bevindt. Dit zijn echter heel vage verklaringen, aangezien verzoeker verder niet kan duiden hoe vaak dit dan zou zijn. Uiteindelijk kan uit verzoekers verklaringen worden afgeleid dat het slechts om 'een paar maanden' zou gaan. Verder is het vreemd dat hij al bijna twee maanden in het opvangcentrum van Kapellen verblijft, maar daar nog geen moeite deed om een kerk in zijn omgeving te vinden waar hij zijn geloof kan

belijden. Hij verklaart in dit licht dat hij wel 'gehoord hebt' dat er in Antwerpen een kerk zou zijn waar hij terecht kan, maar dat hij verder helemaal niet kan duiden over welke kerk het gaat en waar deze zich bevindt. Dat verzoeker nog helemaal niet heeft geïnformeerd naar deze kerk of andere mogelijkheden om zijn geloof uit te oefenen, is opmerkelijk. Hetzelfde kan gezegd worden van zijn verklaring dat hij wacht totdat er iemand in het opvangcentrum zal zijn die met hem mee kan gaan. Verder zou hij als christen nooit hebben deelgenomen aan andere activiteiten binnen of buiten de kerk; aldus blijkt een heel beperkt en twijfelachtig engagement die het idee versterken dat verzoeker zich heeft laten bekeren enkel omwille van verblijfsrechtelijke overwegingen;

(vi) verzoeker verklaart verder niet vaak naar de kerk te kunnen gaan in België, maar dit te compenseren door zelf de Bijbel te lezen en te bidden tot God. Gevraagd welke gebeden hij kent, verklaart hij voor het eten te bidden om God te danken en daarnaast ook te bidden tot God opdat hij de mensen in nood zou helpen. Hij geeft een voorbeeld dat klinkt als volgt '*Oh God, help degene die het nodig hebben en genees de zieken. Help de mensen in de landen die het nodig hebben en breng hen vrede.*'. Dit kan bezwaarlijk als een bestaand gebed binnen het christendom worden beschouwd. Hij kent geen enkele naam van een courant gebed binnen het protestantisme benoemen en blijkt zelfs het 'Onze Vader' – het bekendste gebed binnen de christelijke kerk – niet te kennen;

(vii) ook verzoekers kennis van de Bijbel blijkt ontoereikend. Hij legt tijdens zijn gehoor twee versies van het Nieuwe Testament neer waarvan hij verklaart dat zij al sinds zijn verblijf in Nederland in zijn bezit zijn. Hij weet niet hoe dit boek – dat hij al zo lang bezit – is ingedeeld (nl. Evangelien, Handelingen, Brieven en Openbaring) en verklaart verkeerdelijk dat de Bijbel zelf uit vier delen zou bestaan: Mattheüs, Marcus, Lukas en Johannes. Daarnaast blijkt hij niet te weten wat het verschil tussen het Oude en het Nieuwe Testament is en stelt hij verkeerdelijk dat het Oude Testament handelt over het leven van Jezus en de mirakels die hij verrichte en dat het Nieuwe Testament over zijn 12 apostelen gaat die de verhalen van Jezus na zijn dood navertelden. Van de 12 apostelen kan hij slechts drie namen noemen;

(viii) verder blijkt hij helemaal niet op de hoogte van bepaalde elementen die erg bekend zijn binnen de christelijke kerk en die in het Nieuwe Testament – dat hij beweert te lezen – in verschillende passages worden belicht. Zo stelt hij verkeerdelijk dat Jezus nooit werd gedoopt. Verder meent hij dat Maria een alleenstaande vrouw was toen zij zwanger werd van Jezus en dat zij toen met niemand samen was. Verzoeker blijkt er dan ook geen weet van te hebben dat zij volgens de Bijbel op dat moment met Jozef van Nazareth was verloofd. Wanneer er dan wordt aangedrongen met de vraag of er – naast God – een vaderfiguur was in het leven van Jezus, meent hij '*daar wel over te hebben gehoord, maar de naam van de man te zijn vergeten*'. Verder stelt hij verkeerdelijk dat er geen boodschapper was die Maria het nieuws van haar zwangerschap bracht terwijl dit volgens de Bijbel via de aartsengel Gabriel gebeurde. Hij heeft er bovendien geen idee van waar Jezus werd geboren (nl. Bethlehem), in welke omstandigheden dit gebeurde (nl. stal/kribbe) en wie de pasgeboren Jezus bezocht (nl. de drie wijzen). Dat verzoeker een dergelijk verhaal, dat elk jaar opnieuw heel symbolisch wordt uitgebeeld binnen de christelijke kerk, niet blijkt te kennen hoewel hij al sinds 2008 in België en Nederland verblijft en zich al vier jaar lang voor het christendom interesseert, is dan ook heel bevreemdend;

(ix) van een bekeerling die door omstandigheden niet vaak naar de kerk kan gaan, maar in de plaats daarvan wel vaak de Bijbel leest, kan worden verwacht dat hij hierover meer zou kunnen vertellen. Zijn beperkte kennis valt bovendien moeilijk te rijmen met het idee dat hij zich al bijna vier jaar in het christendom zou hebben verdiept en dat o.a. het lezen van het Nieuwe Testament hem deed besluiten lid te worden van de christelijke kerk;

(x) verzoeker blijkt enkel het protestantisme en katholicisme te kennen als stromingen binnen het christendom en kan niet duiden wat de voornaamste verschillen tussen deze twee stromingen zijn. Hij kan evenmin voorbeelden geven van de talrijke bewegingen die bestaan binnen het protestantisme;

(xi) op basis van bovenstaande argumenten wordt besloten dat zijn kennis van en engagement binnen het christendom ontoereikend is. Hij beweert bewust de islam de rug toe te keren en zich tot het christendom te hebben bekeerd, wetende dat dit gevolgen voor zijn leven kan hebben. Van iemand die een dergelijke ingrijpende en risicovolle beslissing neemt, kan een hoge mate van interesse en toewijding worden verwacht tegenover de nieuw gekozen godsdienst. Een dergelijke houding kan bij verzoeker niet worden teruggevonden;

(xii) het is vreemd dat verzoeker bij zijn vorige asielaanvraag nog stelde dat zijn familie in Iran (de enige personen met wie hij nog contact zou hebben) tegen zijn bekering gekant was en dat zij omwille hiervan geen contact meer met hem wilden. Dit staat haaks op de verklaringen die hij thans aflegt en waarbij hij stelt nog maandelijks met zijn familie in Iran te bellen. Hiermee geconfronteerd, stelt hij dat zijn familie maar 'eventjes' boos was en dat zij het nu normaal vinden dat hij bekeerd zou zijn;

(xiii) het attest van de Iraanse Kerk van Brussel wijzigt niets aan deze vaststellingen. Het bevestigt enkel dat verzoeker in de periode tussen september 2011 en mei 2012 deze kerk 'enkele keren per maand' zou hebben bezocht en dat hij interesse heeft voor het christelijke geloof. Bovendien blijkt dat de priester die dit attest opstelde niet zeker te zijn of verzoeker zich al dan niet al heeft bekeerd tot het christendom;

(xiv) tenslotte verwijst verzoeker ook naar de algemene onveiligheid in Afghanistan en de slechte situatie voor de Hazara. Op geen enkel moment heeft verzoeker aangehaald persoonlijk problemen te hebben gekend omwille van het feit dat hij tot de Hazara bevolking behoort. Het loutere feit dat hij Hazara is, is dan ook niet voldoende om te spreken over een gegronde vrees voor vervolging en/of een risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de Vluchtelingconventie.

Vooreerst stelt de Raad vast dat onderhavige zaak thans verzoekers achtste asielaanvraag betreft. Het beroep tegen de beslissing aangaande verzoekers vorige, zevende, asielaanvraag werd bij arrest van de Raad nr. 76.957 van 12 maart 2012 verworpen. Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput. De Raad heeft niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die al in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de reglementair bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Gelet op het gezag van gewijsde van dit arrest is de bevoegdheid van de Raad in het kader van huidig beroep beperkt tot een beoordeling van de nieuwe elementen door verzoeker aangevoerd in het kader van zijn huidige asielaanvraag en de afweging ervan tegen de juridisch vaststaande motieven uit de vorige asielaanvraag.

Dit neemt echter niet weg dat de Raad bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met de elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd. De Raad kan zich dus op geheel het administratief dossier steunen en bijvoorbeeld ook een vergelijking maken tussen verklaringen die in de opeenvolgende asielprocedures zijn afgelegd (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704).

Verder dient te worden vastgesteld dat, zoals terecht in de bestreden beslissing werd vastgesteld, verzoekers eerste asielaanvraag werd afgesloten met een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus waarbij werd geoordeeld dat het aangevoerde asielaanvraag fundamenteel ongeloofwaardig was en de aangehaalde feiten niet als bewezen werden beschouwd. Verzoeker legde geen inhoudelijke bijkomende verklaring af en bracht geen nieuwe documenten of bewijsstukken aan van zijn eerdere problemen. Het onderzoek van de Raad dient dan ook betrekking te hebben op de thans bestreden beslissing van 7 maart 2014. Voor zover verzoeker de motieven aanvecht met betrekking tot de beslissingen in zijn eerdere asielprocedures, kunnen deze in het kader van het huidig beroep, niet in aanmerking worden genomen.

Na een algemene uiteenzetting die geen verband houdt met de eigenlijke motivering van de bestreden beslissing, voert verzoeker aan dat hij het niet eens is met de beoordeling met betrekking tot het doopselattest van de kerk van Hengelo. Hij verklaarde dat hij nooit aan de kerk van Hengelo gevraagd heeft om daar gedoopt te worden hij weet niet waarom deze kerk in haar attest opneemt dat hij dit zou gevraagd hebben. De Raad stelt vast dat verzoeker nochtans verklaarde dat hij deze kerk een jaar lang had bezocht maar zich liet dopen in Apeldoorn omdat dat voor hem dichterbij was. Verzoeker beperkt zich tot loutere beweringen die nochtans in strijd zijn met de uitdrukkelijke verklaring van de kerk van Hengelo. Wat er ook van zij, met betrekking tot zijn doopsel zelf stelde de commissaris-generaal vast dat verzoeker geen enkele vorming of voorbereiding bij dit doopsel heeft gekregen, hetgeen ernstige vragen doet rijzen bij de omstandigheden van dit doopsel. Dit argument wordt door verzoeker niet weerlegd. Bovendien moeten de motieven van de bestreden beslissing gelezen worden als een geheel en niet als een amalgaam van van elkaar losstaande zinnen. Het engagement en de kennis van het christendom door verzoeker wordt ontoereikend geacht. Verzoeker voert daartegen aan dat hij nog maar recent tot het christendom is bekeerd zodat het normaal is dat hij niet op alle vragen kan antwoorden, hij meent duidelijk op de hoogte te zijn van de grote principes van het christendom. De Raad stelt evenwel vast dat verzoeker nog maar één kerk in België zou bezocht hebben, waarvan hij de exacte naam niet kan geven. Ook bleek hij, sedert zijn verblijf (op het ogenblik van het gehoor bijna twee maanden) in het opvangcentrum te Kapellen nog geen moeite te hebben gedaan om een kerk in de omgeving te vinden waar hij zijn geloof kan leiden. Met betrekking tot de kennis van het christelijke geloof, kon verzoeker geen enkele naam van een correct gebed noemen en bleek hij zelfs het "Onze Vader", het bekendste gebed in het christendom, niet te kennen. Hij kende niet de indeling van de Bijbel, kan daarbij niet het verschil tussen het Oude en het Nieuwe Testament in kan slechts drie namen noemen van de apostelen hij stelde verder dat Jezus nooit werd gedoopt, wist helemaal niets over de geboorte van Jezus, noch over de zwangerschap van Maria. In weerwil van de Raad dat verzoeker thans aanvoert, verklaarde

verzoeker zich reeds vier jaar voor het christendom te interesseren, verklaarde hij vaak in de Bijbel te lezen. Evenmin kon hij iets toelichten over het verschil tussen protestantisme het katholicisme, kon hij geen andere stromingen binnen het christendom aanduiden en kan hij geen voorbeelden van de talrijke bewegingen die bestaan binnen het protestantisme. Verzoeker beweerde nochtans bewust de islam de rug toe te keren en zich tot het christendom te hebben bekeerd, dit is voor een moslim een ingrijpende en risicovolle beslissing, zodat kan worden verwacht dat verzoeker op zijn minst een hoge mate van interesse en toewijding heeft ten opzichte van zijn nieuwe gekozen godsdienst. Aldus werd terecht geoordeeld dat dit, wat verzoeker betreft, hoegenaamd niet het geval is. Verzoekers argumentatie wordt dan ook niet aanvaard.

Waar verzoeker aanvoert dat het feit dat hij maandelijks met zijn familie in Iran zou bellen niet strijdig is met zijn eerdere verklaringen dat hij geen contact meer met hen had, omdat hij zich inmiddels zou verzoend hebben met hen, stelt de Raad vast dat in het hoger genoemde arrest van 12 maart 2012 werd vastgesteld wat volgt:

“2.4. Met betrekking tot de bekering tot het christendom stelt de bestreden beslissing: “Bovendien dient te worden opgemerkt dat u het evenmin aannemelijk maakt dat u bij een terugkeer naar Afghanistan problemen dient te vrezen omwille van uw bekering tot het christendom. Vooreerst stelt u dat niemand in Afghanistan op de hoogte is van uw bekering. U beweert dat dit komt omdat u met niemand in Afghanistan contact heeft (CGVS, p.7). Wat dat betreft, kan nog worden opgemerkt dat het zeer ongeloofwaardig is dat u niet zou kunnen verduidelijken waar uw familieleden wonen. U stelt slechts te weten dat zij in andere provincies van Afghanistan of in andere landen zijn (CGVS, p.3). Ook over de verblijfplaats van uw ouders en uw broer, die gezien het ongeloofwaardige karakter van uw asielaanvraag meer dan waarschijnlijk nog in leven zijn, laat u de Belgische asielinstanties in het ongewisse.”
Verzoeker stelde voorheen dat hij met zijn familieleden geen contact had en niet concreet wist waar zij woonden. In zijn verzoekschrift stelt hij dat zijn eigen familieleden, die in Iran wonen, het contact verbroken hebben omdat zij hem als een ongelovig iemand beschouwen. Het betreft een niet overtuigende a posteriori uitleg die verzoeker niet aannemelijk maakt.”

Hieruit blijkt dat verzoeker doorheen zijn verschillende asielaanvragen steeds wisselende verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot tot de contacten met zijn familie. De huidige verklaringen dat hij zich mogelijk heeft verzoend met zijn familieleden is niet meer dan een postfactum bewering die niet wordt gestaafd. De Raad ziet niet in waarom alsnog geloof zou moeten worden gehecht aan de huidige versie van zijn verklaringen.

Tenslotte nog stelt de Raad vast dat verzoeker niet betwist dat het attest opgesteld door de Iraanse kerk van Brussel enkel stelt dat hij in de periode van september 2011 tot mei 2012 deze kerk enkele keren per maand bezocht en dat hij interesse heeft voor het christelijke geloof. De priester die dit attest opstelde, schrijft niet zeker te zijn of verzoeker zich al dan niet heeft bekeerd tot het christendom.

Waar verzoeker nog aanvoert dat OCIV zware kritiek uit op de kwaliteit van de interviews voor de asielinstanties, stelt de Raad vast dat verzoeker met een dergelijke algemene verwijzing niet aannemelijk maakt op welke wijze de interviews voor de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal niet voldeden. Bovendien blijkt uit de lezing van dit middelonderdeel dat verzoekers argumentatie betrekking heeft op de gebeurtenissen in Afghanistan, welke in verzoekers vorige asielprocedures reeds ongeloofwaardig werden bevonden en definitief werden beoordeeld. Om de redenen die hoger reeds werden uiteengezet behoort de beoordeling hiervan niet tot het voorwerp van de huidige zaak.

Ook in het tweede en het derde middel verwijst verzoeker naar de gebeurtenissen die reeds definitief werd behandeld in verzoekers voorgaande asielprocedures.

Waar verzoeker in het vierde middel nogmaals verwijst naar zijn bekering naar het christendom, stelt de Raad vast dat verzoeker er niet in slaagt aan te tonen zich daadwerkelijk en oprecht te hebben bekeerd tot het christendom derwijze dat hij hierom vervolging zou kunnen vrezen in zijn land van herkomst.

Geen van de middelen zijn ongegrond. Gelet op wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging aannemelijk heeft gemaakt in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.2.2. Nopens de subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op het feit dat geen geloof wordt gehecht aan verzoekers verklaring dat hij daadwerkelijk en oprecht zich bekeerd heeft tot het christendom, kan evenmin op basis hiervan vastgesteld worden dat verzoeker een risico loopt op ernstige schade in zijn land van herkomst in de zin van artikel 48/4, §2, a en b van de vreemdelingenwet. Evenmin voerde hij elementen aan die erop wijzen dat het feit dat verzoeker tot de Hazara bevolking behoort aanleiding kan geven tot ernstige schade.

Met betrekking tot het risico op ernstige schade omwille van een binnenlands of internationaal gewapend conflict in zijn land, werd in de bestreden beslissing, na vastgesteld te hebben dat de veiligheid in Afghanistan de regio erg verschillend kan zijn en dienvolgens beoordeeld moet worden in het licht van het gebied waar verzoeker van afkomstig is, de veiligheidssituatie beoordeeld in het district Charken van de provincie-Balk. Aldus wordt gemotiveerd wat volgt:

"Uit een analyse van de veiligheidssituatie door Cedoca (zie COI Focus, Afghanistan: Veiligheidssituatie Afghanistan – Beschrijving van het conflict, 20 november 2013) blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. De Secretaris-generaal van de Verenigde Naties, het UNHCR en de Afghanistan NGO Safety Office situeren de kern van het conflict in het zuiden, zuidoosten en oosten van het land en stellen dat ook een aantal andere, voorheen niet door het conflict geteisterde, gebieden minder stabiel zijn geworden.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie COI Focus, Afghanistan: Veiligheidssituatie – Regionale analyse. Deel II: Noord en West Afghanistan, 5 december 2013) blijkt dat de provincie Balkh grotendeels in handen is van de overheid. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit de provincie Balkh actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet."

Verzoeker verwijst naar het negatief reisadvies dat werd uitgebracht door de federale overheidsdienst buitenlandse zaken. De Raad stelt echter vast dat dit advies betrekking heeft op Belgische onderdanen die zich voornemen naar Afghanistan te reizen. Het heeft op zich geen betrekking op de situatie van Afghaanse burgers in Afghanistan. Bovendien moet vastgesteld worden dat dit reisadvies van algemene aard is en geen afbreuk doet aan de meer specifieke informatie waarop de commissaris-generaal zich gesteund heeft. Er kan geenszins uit worden afgeleid dat de beoordeling, gebaseerd op gezaghebbende bronnen, dat de veiligheidssituatie van de nood aan bescherming moet beoordeeld worden in het licht van de situatie in de regio van herkomst, onjuist zou zijn. Ook heeft het reisadvies betrekking op heel Afghanistan en bevat het geen beoordeling van de situatie in de provincie Balkh. Aldus is de Raad van oordeel dat de door verzoeker aangebrachte elementen geen afbreuk doet aan de beoordeling van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst.

Verzoeker maakt aldus geen risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet aannemelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juli tweeduizend veertien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

C. VERHAERT